

Удружење „Свети Спас“

**ЈА У МАМИНИМ
ЦИПЕЛАМА**

Зборник литерарних
и ликовних радова
деце са Косова и Метохије

ЈА У МАМИНИМ ЦИПЕЛАМА

Издавач:

Удружење „Свети Спас“

За издавача

Златко Маврић

Илустрације

Пеђа Трајковић

Лектура

Сузана Кривокапић

Штампа

Графоофсет Челарево

Тираж: 100

2016.

ЈА У МАМИНИМ ЦИПЕЛАМА

Суштина свега на овом белом и помало несретном свету је трагање за својим ЈА.

Бити неко у животу и оправдати своје постојање сврха је човека од самог настанка цивилизације. А свако је рођен са предиспозицијом да буде од користи човечанству, друштву, породици или неком кога воли. Суштина човековог битисања није само егзистенција и мегаломанија у свим облицима већ мера за све. Осећајност и хуманистички приступ како би сачували све што постоји онима који ће се после нас и из нас родити. Оправдати своје постојање, име, простор у коме живимо, сврха је од вајкада.

Пшеница се оправдава хлебом. Небо се оправдава ваздухом, Сунце топотом, љубав дететом. Дете игра и маштом... и све тако у недоглед.

ЈА У МАМИНИМ ЦИПЕЛАМА је лепа асоцијација на пролазност која траје. Продужетак свега лепог и корисног. Нада да се свет неће угасити упркос гордости, себичности и мржњи. И добро је да ова синтагма произилази из дечје маште. Да се у њој крије нескривена жеља за продужетком чаролије у којој обитавамо.

Сама идеја да мотивишемо децу са Косова и Метохије да искажу своја осећања у виду песме, приче и ликовног рада је управо путоказ или лакмус папир који ће нам показати има ли наде за свет.

Сагледавање њиховог емотивног односа према свету који је био зао према њима и који се зарад виших интереса огрешио о њих одузимајући им оно најсветије - ДРЖАВУ, прави је показатељ да ли има љубави још међу људима и уопште свим бићима на овој маторој планети.

Зборник ових малих великих умотворина је уједно и МОЛИТВЕНИК јер у себи садржи брижност, етичност, хуманост, осећајност и јасан циљ којем теже млади ствараоци.

Тематика, лепа поређења, савршени контрасти, ритмичност и дечја искреност нам јасно дају до знања да се свет не мења декретом и бодљикавом жицом. Свет се мења осећајношћу и спознајом да је небо свима кров над главом и да је земља довољно велика и племенита да нас све храни ако је волимо и поштујемо.

Ови малишани, ова људска со са Косова и Метохије дају наду за то. Подржимо их.

Тоде Николетић

СТАРИЈИ УЗРАСТ:

ПОХВАЛА

ДРУГАРСТВО

Први смо разред били
када смо се у школу свили.
Тако мали и тако фини
били смо као делфини.

Из дана у дан расли смо, брзо смо се зближили,
па смо тако постали другови,
па све до данашњег дана,
као састављени кругови.

Иако смо мали били
другарство шта је ми смо научили.
Од учитеља вешто крили
када смо згрешили.

Заједно и без грешке
решавали задатке тешке.
Правили триста чуда,
то је моја дружина луда.

Татјана Димитријевић
б/з. разред
ОШ "Краљ Милутин" – Грачаница
Наставница: Верица Нанчић

ПОХВАЛА

НЕ ОДЛАЗИ

Ако одеш не тражи ме,
јер ме нећеш пронаћи,
јер си ме повредио,
повредио својим одласком.

Иако се поново сретнемо,
поново сретнемо за двадесетак година,
ми ћемо бити странци,
али са успоменама.

Својим одласком си ме повредио,
нанео бол мом срцу.
Људи се заљубљују, живе у срећи,
али не и ја, не и ја.

Милица Стојковић
8. разред
ОШ "Бора Станковић", Коретиште, Гњилане

ПОХВАЛА

НА СРЦУ МИ ЈЕ ЛАКНУЛО

Када је био почетак Новог века,
за мене је био крај света!
Последњи византијски цар погину храбро,
а ја кукавички и срамно.

Готика се супротставила класи,
а мени Макијавели и Ротердамски.
Канцонијер, Декамерон, Утопија,
се у мој мозак истопила,
и од доброг и пажљивог ђака
направи пекмеца и неспретњака.

Добро па дошо Бонапарта
и спасио ме од врло доброг ђака.
Одлично је било Источно питање.
И Велика источна криза,
ал' и она је прошла
као брзо и лако исписана петица.

Катарина Ристић
8 разред
ОШ "Свети Сава"- Јасеновик

ПОХВАЛА

ДРУГАРСТВО

Другарство је нешто што се вечно чува,
као нежан цветић док напољу дува.

Другари су благо, утеха и срећа.
Што је оно чвршће, срећа је још већа.

Верујте у људе и имајте воље,
јер ће да вам буде десет пута боље.

Марија Стојановић
5. разред
ОШ "Шарски одред" - Севце
(издвојено одељење Јажинце)

ПОХВАЛА

ДАЉИНА

Недостаје ми све, твој додир,
твоје очи црне,
али шта могу даљина чини своје.
Срешћемо се ми, жеље постоје, све веће,
нада још увек постоји. Али даљина...
О Боже, како мрзим ту реч.
Ићи ћу свуда, прегазићу све мостове,
али нећу седети скрштених руку
и осећати мирис даљине, дима и прашине.

Николија Николић
8. разред
ОШ "Бора Станковић", Коретиште, Гњилане

ПОХВАЛА

ЗИМА

Ближи се, ближи чудесна зима
са хладним зраком својим,
клизаћу се, кажем, чудесним санкама мојим.
Биће пахуљица, бајковитог снега,
санкаћемо се непрестано преко брега.
Снег ће ускоро почети да пада,
игра и срећа ће да завлада.
Правићемо Снешка Белића,
од снега, шаргарепе све до шеширића.
Снежне пахуљице ће почети да падају,
шумски становници необично ће да се радују.
Зима је најлепше годишње доба,
то свако дете верује и зна,
од јелкице и поклона сја цела соба,
у природи влада љубав сва.

Теодора Тасић
6. разред
ОШ " Доситеј Обрадовић" - Партеш

ПОХВАЛА

ГОДИШЊЕ ДОБА

Кад птице са југа се врате,
кад озелени мирисно цвеће,
знај да је тада стигло пролеће.

Кад лептирићи ливадом лете
и осећаш се лепо,
знај да је тада стигло лето.

Кад птице на југ оду
а лишће са гране лагано пада,
знај да нам јесен стиже тада.

Кад зима почне да се смешка,
кад нам у госте дођу снег и лед,
тад деца забораве на сладолед
и радују се прављењу Снешка.

Анђела Аксић

б. разред

ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ПРВА НАГРАДА

СРЦЕ СРБИЈЕ

Косово није лист и грана сува
да га ветар силно одува.
Косово није са ледине трава
да га непријатељ разорава.

Косово је моја оаза немира,
осветли га сунце из свемира.
Нек сијају цркве, манастири и школе
да се сви Срби међусобно воле.

Отели су те злотвори,
али, у срцима нашим још увек живиш.
Вратићемо те макар живот изгубили.

Зато што су ту наши прадедови гинули,
зато што су ту наши корени,
зато што смо ту рођени, ту створени.
Зато што смо ту први пут заплакали.

Ти страшни људи су нанели бол многима,
ти страшни људи су оставили децу без загрљаја,
уништили су нам школе, запалили манастире,
уништили су све малим и убогима.

Али ми се за наш живот боримо
и тај живот вреди онолико
колико смо спремни да га пратимо
и колико га створимо.
Живот све врати, све се у животу наплати.
Бог све ово види.

Милица Стојковић
8. разред
ОШ "Бора Станковић", Коретиште, Гњилане

ДРУГА НАГРАДА

ТУЖИБАБА

Волим да тужакам све редом
понедељком, уторком и средом.
Тужабаба - редом сви ме зову
кад четвртком и петком дођем у школу.
Када субота и недеља дођу,
зачудо, тужакања ме прођу.

Анђела Аксић
б. разред
ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ТРЕЋА НАГРАДА

С Л О Б О Д А

Још увек сам мала, али знам како брине мама.
Ово није шала, јер се брине и тата.
Чим изађе сунце, где је сека, где је бата?
Ноћу закључана врата, кажу: тако је од рата.
Зашто постоје границе?
Зашто постоје зли људи?
Зар нисмо исти?
Ако сам ја и ти срећан буди.
Желим да те поведем.
У моју машту заплочи
препун жара.
То је прелепо место, где свако сваког воли,
место без граница са вечном слободом.
Само једна мисао и у Паризу сам са тобом.
Само једна мисао и на врху смо Килимаџара.
Желим слободне мисли, желим ваше осмехе.
И све што замислим, хоћу да вам докажем.
Само ми верујте, слобода је машта.
Ко је моју машту одузео, сада му праштам.

Дарија Ђурић
5. разред
ОШ „Осојане“ - Осојане

ТРЕЋА НАГРАДА

СЕДМИ РАЗРЕД

Идем у седми разред и страшно се мучим,
добијам четворке, по цео дан учим.
Одлична сам била и сад, морам тако,
само да знате, да знате, да није лако,
није лако.

Из географије сам учила седам дана
и добила четворку због неког океана.

Николија Николић
8. разред,
ОШ "Бора Станковић", Коретиште, Гњилане

МЛАЂИ УЗРАСТ:

ПРВА НАГРАДА

ПЕСМА О СЛОБОДИ

Слобода, слобода,
шта је то слобода?
Је л' слобода гето
у коме живим?

Је л' слобода оних
сто метара од куће
где могу да се крећем?

Слобода је оно
што сам прочитала у књизи
а нисам доживела.

Слобода је цвет
који бежбрижно
расте у мом дворишту.

Слобода је моје куче
које се радује мом
доласку из школе.

Слобода је безгранична
игра са друштвом
које немам.

Питам се да ли ћу
и ја бити једног
дана слободна?

Милетић Тамара
4. разред
ОШ „Осојане“ - Осојане

ДРУГА НАГРАДА

ЉУБАВ

Љубав је када се неко воли,
када се воле, сестра и брат,
мама и тата, друг и другарица,...
Љубав је срећа, а не рат.

Љубав, у сваком бићу постоји
љубав, за живот цео
најлепшом бојицом обоји
или као облак бео!

Љубав је нешто лепо у животу,
нешто што се поштује и цени.
Љубав се дели увек уз лепоту,
поклонићу је теби, а ти мени.

Милица Петровић
4. разред
ОШ "Миладин Поповић" - Пасјане

ДРУГА НАГРАДА

ЗВЕЗДЕ

Када Сунце зађе
негде иза брега
појаве се звезде
горе изнад свега.

Светлуцаве, сјајне,
чувају нам тајне.

Звездице су мале
јер су у даљини,
у тами се пале
и на месечини.

Светлуцаве, сјајне,
чувају нам тајне.

Ноћу небо сања
у друштву са њима,
буди осећања
најлепша у свима.

Светлуцаве, сјајне,
чувају нам тајне.

Ђорђевић Кристина
4. разред
ОШ "Миладин Поповић"- Пасјане

ТРЕЋА НАГРАДА

ЧУПКО

Имам једну куцу
сви га зову Чупко.
Длака му је бела,
очи су му браон,
он је мали буцкаст,
ко вунице клупко.

Увек би да једе,
а када је гладан
по чинији гребе.

Воли да се игра,
све по кући цепа,
на мачке лаје
и врти се око свог репа.

Једина му мана
спавање и храна.
Од када постоји
воли да се гоји.

Теодора Илић

4. разред

ОШ "Миладин Поповић" - Пасјане

ТРЕЋА НАГРАДА

ПЕСМА О МОМ ПСУ

Имам малог псића,
црно-беле боје,
омиљена играчка је моја,
а и сестре моје!

Он се зове Спајки,
умиљато куче.
Кад двориштем хода,
за ногу ме вуче!

По цео дан трчи,
никад му не досади.
Обућу нам крије,
то воли да ради!

Кад из школе дођем
пред кућом ме чека.
И одмах ме мази
њушка црна, мека!

Он имаће чува,
од незнаних људи.
Чим некога примети,
лавежом ме буди!

Огњен Павић

3. разред

ОШ "Десанка Максимовић" - Косовска Каменица

Ментор: Биљана Петковић

ПОХВАЛА

СЛОБОДА

Слобода је сан сваког човека,
то је највећа срећа и рај,
свако сања о њој,
и птица у кавезу има слободу знај!

Сањам о слободи своје земље
где су плодне њиве,
пољима играју виле
и сви срећни живе.

За слободу дајем све!

Јована Степановић
4. разред
ОШ „Осојане“ - Осојане

ПОХВАЛА

УСКРС

Ускрс је деци осмехом обојио лица.
Срби Ускрс славе чашћу.
Радујте се децо мила
нек вам свет светли попут свица.
Јаја бојимо у црвену боју,
на лицу показујемо радост своју,
јер славимо Бога Христа.
Децо будите срећна и останите увек иста,
нек вам љубав заувек блиста,
јер Христос воскрес, радост нам донесе!

Анастасија Стевановић
4. разред
ОШ "Рајко Урошевић" - Готовуша
Ментор: Светлана Илић

ПОХВАЛА

ШКОЛА

Спољашност школе битна није
кад год се у њој
пуно знања крије.

Час до часа,
звоно до звона,
сваким минутом знања
стиже цела тона.

Ђак до ђака,
првак до првака,
књига до књиге,
за учење без бриге.

Наставници мили, вредни,
а ми добри, изванредни!
Сваког дана лекција нова
да би стигли до наших снова.

Срећни растемо у крилу школе
јер паметну децу увек сви воле.

Данијела Милосављевић

ПОХВАЛА

ЈЕСЕН

Топло лето већ је прошло,
лишће шушти покрај пута,
чуј како ветар пева:
Дошла нам је јесен жута.
Птичице ће сада рећи:
Збогом децо вама свима.
И на топли југ ће поћи
преко мора и планина.

Емини Селма

4. разред

ОШ "Рајко Урошевић", Готовуша - Штрпце

Учитељица: Светлана Илић

ПОХВАЛА

МОРСКО ПРАСЕ

Шарено, мало,
на длан ми је стало.
Лепо је и чупаво,
ножице му мале,
а њушка дугачка,
уопште не личи
на длакавог мачка!

Глодар је прави,
али зец није,
скичи као куче
и водицу пије.

Он је мој мезимац
то у кући зна се,
најдражи љубимац,
мало морско прасе!

Ана Стаменковић
3. разред

ОШ "Десанка Максимовић" - Косовска Каменица
Ментор: Биљана Петковић

ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ...

ПРВА НАГРАДА

У ИМЕ МОЈЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Кроз целу нашу историју од како је Срба, није било века у којем се наш народ није мукотрпно борио. Готово да наша земља никада није била мирна, али је увек рађала нову децу, нове хероје, нове наде.

Иако смо тренутно мала популација, наше срце ће увек бити велико и широко, што доказују и многе херојске битке у којима смо бранили част и поштење. Док смо гинули и јуришали у славу и одбрану домовине увек смо имали предане снаге и воље.

Често препуни муке и јада, често близу уништења, али увек постојани, пркосили смо рубу времена и историји. Каква год да је препрека пред српским херојима била, слобода домовине увек је била и биће преча. Рат који смо осетили поновио је српску историју. После толико година од како је светла српска глава, Лазар отишао у славу небеску, опет на нас јуриша вишеструко јачи непријатељ, ускраћује нам говор, не дозвољава да уживамо у слободи кретања и постојања, отима нам живот. Опет се бранимо вољом и храброшћу јер нам је то најјача нада. Одлази нам слобода без сумње да ће се једног дана вратити, али ми, деца Косова остајемо да лепотом свог постојања одбранимо све оно за шта су се наши преци борили и изгарали у тој борби. Наш народ, пун вере увек ће се бранити младим нараштајима, усправно стојећи, чиста срца и душе, увек у сукобу са временом а некада и са историјом.

Данас, после толико времена, палих хероја, остају сећања којима не дамо да избледе. А живот... та чудесна река која се непрестано троши и осипа, носиће са собом нове препреке, али и нас, нове наде, нова сећања, нове забраве и најзад, дела која су незаборавна за читаву једну вечност.

Лука Рајчић
8. разред
ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ДРУГА НАГРАДА

СЛОБОДА

Ја сам са Косова, из малене земље, земље наших предака. Свакоме може бити дом. За ту земљу много се ратовало и страдало, да би сунце слободе синуло. О лепоти моје земље много се говори. Овде цвета најлепши божур и постоје највеће светиње.

Често се питам зашто се свет променио и нема вредности. Како неко може реметити нечији мир и слободу без које не може живети ни једно живо биће. И птицу када затворе у кавез она од туге вене. Она има само једну жељу, да лети и да буде слободна. Тако и ја желим да сви имају слободу живљења, без страха и ограничења. Много је бола и горчине у мени. Да би неко тамо далеко живео раскошно и богато треба срушити дечје снове?! Деца само желе да се играју и безбедно да иду у школу. Желе да трче улицама, возе бицикле и пољима да јуре лептире и бубамаре.

Желим да свићу слободна јутра, да птице лете небом плавим и да сви живе срећно и слободно. Слобода је највеће богатство и надам се да ће се појавити неко ко ће пресећи ту бодљикаву жицу коју су нам наметнули.

Викторија Стевановић
ОШ „Осојане“ - Осојане

ДРУГА НАГРАДА

МОСТОВИ СУ РУКЕ КОЈЕ СПАЈАЈУ ОБАЛЕ И ЉУДЕ

Мостови нису само грађевине од метала и камена, цигли или дрвета преко којих прелазимо воду. Они су нешто више од тога, нешто што нас спаја.

Сви мостови на свету су различити, али за људе они сви имају исту сврху: прелазак преко језера или реке.

Постоје разни мостови, у разним бојама, у различитим величинама, од различитих материјала. Неки су високи, неки ниски, неки широки, неки уски, а неки дугачки,...

Сваки мост има нешто своје, само своје, била то гвоздена ограда или камени лук. Да ли је направљен од дрвета или метала и колико је дуг а колико широк, колико висок, ... све га то чини једним јединственим на свету.

Мостови повезују две обале, два света и све оно што природа није могла да споји.

Неки мостови трају вековима, а неки тек неколико година. Људи неке мостове сруше, тек да би ту изградили неки нови, сличан претходном, али никада неће моћи да израде исти такав, баш исти као онај који је ту раније стајао. Сваки мост и када се сруши, остаје упамћен у некоме срцу, захваљујући некој лепој успомени коју је на њему доживело.

Постоје разни мостови. Има и оних љубавних као што је онај у Врњачкој Бањи, има и оних који су проглашени за најлепше мостове на свету, као што су Товер Брици Босворски мост.

Никада нисам гледала мостове на неки посебан начин, док нисам прочитала приповетку Иве Андрића „Мостови“. Он је описао све детаље мостова, неке детаље које неко можда није ни приметио.

На путовањима сам видела доста мостова, преко многих сам прешла, али не могу да издвојим неки који ми се највише допада. Ипак постоји један мост који ми се заиста свиђа. То је мост „Нанпу“ у Шангају. Њега нисам уживо видела, али мислим да кад бих да би ми се завртело у глави. Не само зато што је прелеп, већ зато што је спиралан и иде у круг и у круг. Није цео спиралан, али пређеш неколико добрих кругова да дођеш до врха, одакле је раван. Дугачак је невероватних 9346 метара. Овај мост изграђен је 1991. године. Најлепши је ноћу. На целом мосту налазе се светиљке које светле заједно са аутомобилима. Сањам да некада посетим овај прелеп мост.

Човек никада није изградио ништа вредније од мостова. Они не само да нам помажу за прелазак преко воде, нису само веза која нас спаја, већ и права архитектонска чуда која вреди посетити.

Анђела Аксић
6. разред
ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ТРЕЋА НАГРАДА

МОЈЕ ЗАНИМЉИВО ПУТОВАЊЕ

Путовања су за мене јединствена прилика да се упознам са нечим новим, видим нешто што до сада нисам видела, чујем нове приче, легенде, упознам нове људе. Сва путовања су за мене једно занимљиво искуство, тешко је издвојити само један доживљај, причу, авантуру. Можда је најлепше одабрати оно последње које вам је још свеже у сећању, које још није отпловило реком која води у заборав.

Море је прилика да се доживи и осети лепота подводног света. Моја породица и ја смо одлучили да се мало одморимо и одемо у Сутоморе. Када смо стигли тамо град је био препун ствари које су ми се одмах свиделе и које сам желела да испробам. Доживљај у Сутомору који ћу ја памтити јесте када сам научила да пливам, коначно сам се ослободила гумених мишића и било ми је много лепше без њих.

Са мојом опремом за гњурење видела сам подводни свет. Била сам изненађена када сам видела и чула које се све чудне ствари налазе у води и нисам знала одакле да почнем са потрагом. Мале рибице су пливале свуда у мору. Изгледало је као да негде журе. Камење које је било на дну мора обасјавало је воду својим разноликим шареним бојама. Таласи су се окретали лево, десно и својом појавом украшавали море. Сва та слика подводног света са својим становницима ме је очарала. Сваког дана једва сам чекала да скочим у море и пливам без престанка. Радо сам тада узимала разнолико камење и правила колекцију камена које ће ме подсећати на ово занимљиво путовање.

Све те авантуре, доживљаје на мору тог лета никада нећу заборавити, јер знам да ми је то једно од најчудеснијих путовања које сам доживела и тешко га је заборавити.

Теодора Тасић
6/1 разред
ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ТРЕЋА НАГРАДА

ЈА У МАМИНИМ ЦИПЕЛАМА

Одрасли, одрасли, одрасли..... Стално слушам ову реч. Изгледа да су ти одрасли нека баш моћна бића. Стално причају о новцу. Не схватају да постоји нешто важније од новца, а то је љубав, а мајчинска љубав је најјача. Мајке су један народ којег је Бог створио да би бринуле о свему на свету, јер нико не зна као мајка ни да воли ни да брине. Оне су, ваљда, неки анђели и најлепша су бића за своју децу.

Моја мајка је веома заузета жена. Поподне иде на посао. Када се врати, она је уморна али ипак спреми ручак, опере судове, спреми одећу за сутра и на крају опет има времена за мене, јер породица је свакој мајци важнија од себе. Опет се све врти око тих одраслих. Знам да ћу и ја бити одрасла и постати мајка. Мислим да никада нећу бити тако добра мајка као што је моја. Она стално брине: “Немој да се повредиш”, “пази се”,... И ја ћу наравно бринути о својој деци, али пустићу их да понекад уче из својих грешака. Мислим да је тако најбоље, јер само тако могу схватити да живот није као из бајке, да није тако лако као што изгледа. Код мене ће свако имати своју обавезу у кући, али ћу зато куповати мојој деци све што пожелеле.

Још је рано за даље размишљање, треба живети у садашњости и у њој уживати, јер кажу да је детињство најлепши период живота, а кад једном оде нема га више. Уосталом, нисам много велика за игру у маминим ципелама, али сам још мала да их заиста носим.

Анђела Аксић
6. разред
ОШ "Доситеј Обрадовић" - Партеш

ТРЕЋА НАГРАДА

ПРИЧАЛА БИХ О ТОМЕ...

Ову причу бих почела са *здраво странче*, јер се странцима прича најискреније, нема опасности од поновног сусрета.

Десило се то у једном великом граду, где цвеће не цвета, не миришу мајеви, где ветар пева најтужније успаванке и где стално лишће опада. Тамо је све тужно. Птице не певају, само се понекад ноћу чује отужни совин глас, кажу - жали.

Људи су тамо сами, тужних очију и одлуталих мисли.

И она је била сама. Одавно је сахранила своју породицу, прича се да су умрли од туге за погинулим сином. Волела је небо, мирис дуге и звук ветра. Живела је на углу *Сиве улице* која је за њу представљала читав свет.

Замишљала је Бога и молила му се. Замишљала је стару кућу у којој није била дуго. Замишљала је пролеће и оно време када је његов мирис стављала уместо парфема. Та кућа у предграђу за њу је значила срећу. Мислила је на ливаде, цвеће у коси и обећан прстен. Умела је тако сатима да лети у мислима.

Често се враћала у предграђе и чекала га је ... Смејала се суморним просцима у ходу и није се окретала за оним *лепа је*.

Желела је назад свој живот, осмех, оне ситнице које су је чиниле срећном. Волела је да иде за сунцем, да прескаче дугу и урони у снове на његовом рамену, тада је сањала ону кућицу у предграђу, анђеле у дворишту, великог пса и срећу.

Дошао је рат. Она је за њим махала. Молила се... чекала га.

Од тада је прошло много година. Није се вратио.

Причају, нашли су је мртву на прагу куће у предграђу.

Имала је осмех на лицу и у рукама једну слику, слику пролећа.

Ирена Вукадиновић

6. разред

ОШ "Стана Бачанин" у Лешку

Менторка: Александра Јовичић

ПОХВАЛА

СЛОБОДА

Једног дивног јутра док су птице мирољубиво поздрављале сунце, сви су још били у дубоком сну, док сам ја у дубоком сну, у својој соби, у топлом малом кревету размишљала о слободи. Мучило ме је питање да ли ћу ја и моји другари моћи некада сасвим неочекивано да се нађемо на путу до школе и заједно уђемо у школу без пратње родитеља.

Из тог размишљања тргне ме звук аларма. Време је за школу. Ја и даље лежим у кревету и размишљам о временима када су моји родитељи били мали и ишли слободно до школе. Када мало боље размислим слобода је сан који слободно сањамо, а који ће се остварити кад дођу други људи који ће више мислити на децу која живе у гету као што смо ми. Јер данас је за нас слобода недосањан сан.

Милетић Тамара
ОШ „Осојане“ - Осојане

ПОХВАЛА

СЛОБОДА

Слобода је за све различита, понекад кад погледам птице кажем: Благо вама, када бих само ја био тако слободан као ви. Да сам ја птица уздигао бих се високо и заплвио бих. Пустио бих ветар да ме носи, да одем негде далеко и не бих отворио очи док не дођем на неко место где је довољно далеко од овог где сам сад, где се не виде чемер и јад, где птице цвркућу а људи не кукају.

Отићи ћу на месец, пробаћу. Нас децу још нису слали тамо, можда тамо нема кисеоника, није ми ни потребан, потребна ми је слобода.

Оливер Тот
ОШ „Осојане“ - Осојане

ПОХВАЛА

КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ

Често размишљам колико само људи живи у беди, на ивици егзистенције, сами без игде икога, а њихов вапај за опстанком и нормалним животом нико и не чује, или заправо не жели да чује и разуме.

Размишљам, колико би свет био паметнији и лепши када би макар мало сваког од нас дотакли њихови јецаји и невоље и када би свако пружио макар мрвицу труда и своје добре воље на било, који начин, како би њихове животе учинио срећним и подношљивијим. Свако од нас то може само треба воља, јако желети, а жеља да се пружи помоћ људима у невољи требало би да буде важан део сваког људског бића. Један од начина да хуманост и добра воља добију своју праву димензију јесте да се људима који се боре за живот, а којима много значи мала количина крви, која је готово безначајни део за сваку људску јединку, пружи тј. поклони. Верујем да нема лепшег осећања и сазнања да сте дајући тај мали део себе неком спасили или продужили живот, таквог задовољства и среће. Колико је вредна и племенита та бочица, назваћу је најдражом течношћу, говори чињеница да је овим начином тј. овим путем спасено много људских живота. Трансфузијом крви многи животи су спасени тако да овај свет њиховим постанком и опстанком бива богатији и срећнији. Можда ћемо најбољи одговор о вредности ове најдрагоценији црвене течности управо добити од њих, људи који захваљујући њој и данас постоје и својим постанком чине срећнијим људе око себе.

"Крв живот значи" - можда је ово једна од најплеменитијих дарова овог суровог света у коме су праве вредности изгубиле свој прави смисао. Када будем изградила себе као личност, уколико ми прилике и људи око мене дозволе посветићу мало свог времена хуманитарном раду, јер је то мој животни сан. Волела бих, ако ништа друго да помажем људима када се буду организовале хуманитарне акције добровољног давања крви и да у њима ако ме здравље послужи и сама учествујем. Дивим се људима које раде у трансфузији крви и волела бих да једног дана и сама будем део њиховог тима.

Нек свако од нас размисли добро о значењу слогана "крв живот значи" и поклони кад буде могао тај мали део себе, јер је живот непредвидив и ко зна могуће је да и нама та племенита црвена течност буде преко потребна.

Зато дајте да нам узвраћена буде, јер се никад не зна шта живот носи.

Марија Арсенијевић
7. разред
ОШ "Шарски одред" - Врбештица